R. F. Kuangová

SPALUJÍCÍ BŮH

Host

Pokud máte rádi temnou fantasy
pro dospělé, určitě sáhněte po tomto mistrovském díle
její nejmladší a možná nejtemnější dcery.
The Fantasy Book Review

The Burning God
Copyright © 2023 by Rebecca Kuang
All rights reserved
Jacket design © HarperCollinsPublishers Ltd 2020
Jacket illustration © JungShan
Maps by Eric Gunther © 2017 Springer Cartographics
Translation © Daniela Orlando, 2024
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2131-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-2132-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2133-3 (MobiPocket)

Předmluva

„Neměli bychom to dělat," pronesla Ta-ťi.

Táborový oheň planul nepřirozeným odstínem fialové, jiskřivým a vyčítavě syčícím, jako by vnímal její pocit viny. Úponky plamenů se natahovaly jako chňapající ruce a vzápětí se proměňovaly v mihotavé tváře, při jejichž spatření se jí ještě po několika měsících svíral žaludek studem. Odvrátila zrak.

Jenže mrtvé měla vypálené zevnitř do očních víček, s ústy stále otevřenými pohoršením nad její zradou. Jejich šepot se jí rozléhal hlavou, stejně jako každou noc ve snech.

Vražedkyně, říkali. *Nevděčnice. Kurvo.*

Hruď se jí sevřela strachy. „Já si myslím, Ž'-ko, že bychom to ne—"

„Teď už je na pochyby pozdě, miláčku." Ž'-ka, usazený u ohně naproti ní, svazoval vzpouzejícího se jelena se svou obvyklou bezohlednou, otrlou úsporností. Kolem ohně už rozložil do dokonalého trojúhelníku tři nože se zubatým ostřím, uloupené mrtvolám ketrejdských lučištníků. Ta-ťi se toho svého ještě ani nedotkla. Naháněl jí hrůzu — lesklý kov vypadal jedovatě, záštiplně. „Nemáš pocit, že odsud už není cesty zpět?"

Jelen natáhl krk ve snaze vymanit se z jeho sevření. Ž'-ka mu sevřel rukou parohy a přirazil mu hlavu k zemi.

Plameny vyšlehly do výšky a šepot nabral na síle. Ta-ťi sebou trhla. „Připadá mi to jako špatnost."

„Odkdy jsi tak zbabělá?" vyprskl Ž'-ka.

„Jen mi to dělá starosti. Ceveri říkala…"

„Koho zajímá, co říkala?" Ž'-kův hlas zněl nedůtklivě, defenzivně. Ta-ťi věděla, že se také stydí. Viděla na něm, že v hloubi duše lituje, že si zvolili tuhle cestu. Ale přiznat to nemůže. Kdyby to udělal, zničilo by ho to.

Ž'-ka přimáčkl jelenovi krk kolenem a kolem předních nohou mu hbitě ovinul motouz. Jelen otevřel tlamu, jako by se chystal zařvat, ale zmohl se jen na zdušený, strašidelný chropot. „Ceveri vždycky mlela nesmysly. Věštba, to určitě — těmhle blábolům nevěř. Říkala jenom to, co nám chtěla podsunout sorqan sira."

„Říkala, že nás to zabije," namítla Ta-ťi.

„Přesně takhle to neřekla."

„Ale skoro."

„Ach, Ta-ťi." Ž'-ka utáhl surovým trhnutím poslední uzel, prohlédl si své dílo, pak vstal a přisedl si k ní. Začal jí pomalým kroužením dlaní masírovat záda. Chtěl ji tím utěšit. Připadala si jako lapená do pasti. „Myslíš, že bych dopustil, aby se ti něco stalo?"

Ta-ťi se snažila pravidelně dýchat.

Dělej, co řekne, opakovala si v duchu. Takhle se přece dohodli s C'-jou. *Drž hubu a krok, jinak Ž'-ka vymyslí, jak se tě zbavit.* Měla by za tenhle obřad být vděčná. Poskytne jí ochranu, svrchovanou záruku, že ji Ž'-ka nemůže zabít, aniž zabije i sám sebe, záštitu pro sebe i pro C'-ju.

Ale pořád měla hrozný strach. Co když to bude horší než smrt?

Vrátil se jí hlas. „Musí to jít nějak jinak…"

„Nejde," vyštěkl Ž'-ka. „Takhle už moc dlouho nevydržíme. Na to se tahle válka až moc rozrostla. Nadělali jsme si příliš mnoho nepřátel." Ukázal nožem k lesu. „A jestli C'-ja bude pořád takhle vyvádět, nedožije se zítřka."

Nedožije se, protože jsi ho k tomu dotlačil, chtěla mu odseknout Ta-ťi. Ale udržela se, protože se bála, že by tím na sebe přivolala jeho vztek. Jeho krutost.

Nemáš na vybranou. Už dávno si uvědomila, že pokud si chce zajistit bezpečí, musí to zařídit tak, aby pro Ž'-ku byla naprosto nepostradatelná. Nezbytná, spjatá a připoutaná k samotnému jeho životu.

Ž'-ka si přiložil ruce k ústům a zvolal: „No tak, C'-jo. Ať už to máme za sebou."

Stromy mlčely.

Ž'-ka zvýšil hlas: „C'-jo! Vím, že tam jsi."

Třeba zdrhnul, pomyslela si Ta-ťi. *Má přece za ušima.*

Zauvažovala, co by asi Ž'-ka udělal, kdyby se C'-ja opravdu pokusil o útěk. Samozřejmě by ho pronásledoval a nejspíš by ho i dostihl — odjakživa byl z nich všech nejsilnější a nejrychlejší. Trest by byl strašlivý. Ale Ta-ťi by mohla Ž'-ku chvíli zdržet, aby C'-ja získal náskok, a i kdyby ji to mělo stát život, aspoň jeden z nich by vyvázl.

Jenže C'-ja vzápětí vyšel z lesa. Vrávoral jako opilý. Ve tváři měl ten užaslý, nepříčetný výraz, který u něj poslední dobou byla zvyklá vídat běžně. Věděla, že se pojí s nebezpečím. Nenápadně sjela rukou k noži.

Ž'-ka vstal a vydal se mu vstříc jako ošetřovatel k tygrovi, s rukama obezřetně rozpřaženýma před sebou. „Jak ti je?"

„Jak mi je?" C'-ja naklonil hlavu na stranu. „Jakpak to myslíš?"

Ta-ťi si všimla, že Ž'-ka polkl.

„Můžeš si sem jít sednout?" zeptal se.

C'-ja zavrtěl hlavou a zahihňal se.

„To není vtipné," procedil Ž'-ka. „Pojď sem, C'-jo."

„C'-jo?" C'-ja zabloudil očima k nebi. „Kdo je to?"

Ž'-ka sáhl po meči. Ta-ťi zvedla nůž. Připravovali se na to, všichni tři, s C'-jovým svolením. Musí udeřit, než otevře bránu…

C'-jova tvář se roztáhla v příšerném šklebu. „To byl vtip."

Ž'-ka svěsil ramena. „Jdi do prdele."

Ta-ťi vydechla a pokusila se zklidnit zběsile bušící srdce.

C'-ja se posadil se zkříženýma nohama k ohni. S prchavým náznakem zájmu zaletěl očima ke svázanému jelenovi. „Chová se dost krotce, co?"

Zvedl ze země svůj nůž a zamával jím jelenovi před očima. Od zubatého ostří se odrážely odlesky ohně. Jelen ležel klidně, netečně. Nebýt odevzdaného, lopotného dechu, mohl klidně být mrtvý.

„Ta-ťi mu strčila do tlamy hroudu opia," odpověděl Ž'-ka.

„Á." C'-ja na ni mrkl. „Šikulka."

Ta-ťi litovala, že droga nezabrala už dříve. Litovala, že Ž'-ka ji nenechal působit. To by ale vyžadovalo soucit — vlastnost, jíž se mu v žádném případě nedostávalo.

„Dělej, Ta-ťi." Ž'-ka na ni zamával nožem. „Neprotahujme to."

Ta-ťi seděla jako přimrazená. Hlavou jí proletělo, že by mohla utéct. Rozklepala se jí kolena.

Ne. Není úniku. Když to neudělá pro sebe, tak to aspoň musí udělat pro C'-ju.

Pořád si ze všeho dělal srandu. Nikdy se nenaučil brát něco vážně — jen jeho mohla pobavit vyhlídka, že přijde o rozum. Ale její obavy, její a Ž'-kovy, byly vážné. C'-ja se už několik měsíců potácel na hraně mezi příčetností a šílenstvím a oni netušili, kdy se nadobro zřítí do prázdna. Jen tohle ho mohlo přivést zpět.

Ale co všechno je to stálo!

„Zvedněte nože," nařídil Ž'-ka.

Poslechli. Jelen poslušně ležel pod čepelemi, oči měl otevřené a skelné.

Ž'-ka začal promlouvat. S každým slovem zaříkání, kvůli němuž lhali, mučili a vraždili, jen aby se ho dopídili, se oheň zvedal výš a výš, dokud se k nočnímu nebi nenatahovaly třímetrové plameny. Když ta slova pronášela Ceveri, zněla jako hudba. V Ž'-ko-

vých ústech zněla jako kletba. Ta-ťi pevně zavřela oči a pokusila se vytěsnit z hlavy křik.

Ž'-ka domluvil. Nic se nestalo.

Chvíli seděli čím dál užasleji, dokud ticho neprolomil C'-jův smích.

„Jsi normální, do prdele?" obořil se na něj Ž'-ka.

„Říkáš to špatně," řekl C'-ja.

„Co to má kurva znamenat?"

„To ten tvůj přízvuk. Nezabere to, když ta slova takhle przníš."

„Tak si to odříkej sám," odsekl Ž'-ka a polohlasem dodal ještě něco. Mukenský výraz, nadávku, kterou pochytil jako malý. *Koňomile.*

„Neznám slova," opáčil C'-ja.

„Ale znáš." Do Ž'-kova hlasu se vplížil nádech zlomyslnosti. „Tebe je naučila jako prvního."

C'-ja strnul.

Nedělej to, zapřísahala ho v duchu Ta-ťi. *Zabijeme ho a utečeme.*

C'-ja se pustil do zaříkání. Pozvolna přešel z ochraptělého šepotu do zvučného plynulého volání. Tentokrát už slova zněla víc jako ta, která pronášela Ceveri. Tentokrát už se v nich skrývala moc.

„Teď," zašeptal Ž'-ka a všichni tři pozvedli nože, aby zavraždili posledního potřebného nevinného.

Když bylo po všem, prázdnota je vyvrhla zpět do jejich hmotných těl. Byl to podobný šok jako ledová sprcha. Ta-ťi se zprudka předklonila a zalapala po dechu. Pod nohama pocítila přepevnou půdu a v plicích líbezně svěží vzduch. Dosud známý svět nyní zpodivněl, byl pevný, krásný a zahalený tajemstvím. Ta-ťi hořela zevnitř a třásla se ryzí mocí, která jí projížděla tělem.

Připadala si plnější života než kdy dříve. Teď už neměla jednu duši, ale tři, teď byla úplná, teď jí bylo… víc.

Ještě se úplně nevrátili z duchovní sféry. Jejich sepětí se nerozpojilo. Pořád viděla C'-jovi i Ž'-kovi do duše a jejich úvahy jí vpadávaly do mysli tak hlasitě, že měla co dělat, aby je oddělila od svých vlastních.

U C'-ji cítila mrazivý, bezmocný strach spojený s nesmírnou úlevou. Tohle nechtěl. Po ničem z toho netoužil. Hrozně se bál, co by se z něj mohlo stát, ale také byl vděčný, že ho to uchránilo před tou druhou možností. Byl za to pouto vděčný.

U Ž'-ky vnímala povznášející blaho i opojný příval ctižádosti. Chtěl víc. Nevšímal si dokonce ani paniky sálající z C'-ji. Myslel na velké věci. V duchu už je viděl na bojišti, u jednacího stolu, na třech trůnech.

Pro Ž'-ku to byla poslední překážka. Teď se řítili vstříc budoucnosti, kterou si pro ně odjakživa představoval.

I Ta-ťi po ní toužila. Jen si nebyla jistá, jestli to přežije.

Pomalu otevřela oči. Krev na jejích rukou se v měsíčním svitu zdála být černá. Oheň už skoro vyhasl, přesto jim hrozilo, že je udusí dým. Nechybělo moc k tomu, aby Ta-ťi přepadla do žhavých uhlíků, aby zabořila tvář do popela a na místě to skoncovala.

Silné prsty jí sevřely rameno a odtáhly ji zpět.

„Opatrně." Ž'-ka se zazubil.

Ta-ťi nedokázala sdílet jeho radostné rozpoložení.

Když se po letech mučila vzpomínkami na jejich trojici na samém začátku, předtím, než se to všechno tak strašně zvrtlo, už si nevybavovala, jaký to byl pocit, poprvé se usoukotvit. Nevybavovala si vzrušující pocit moci ani ten děsivý a přitom nádherný vjem odhalení vlastního nitra. Vybavovala si jen ochromující strach, jistotu, že jednoho dne zaplatí za ukradená tajemství krví.

A Ceveri. Pořád měla před očima zubožence tvář mrtvé dívky a slyšela naprosto zřetelně poslední varování, které pronesla, než jí C'-ja vyrval srdce z hrudi.

Mám pro vás věštbu, řekla.

Jeden zemře.
Jeden bude vládnout.
A jeden bude spát do skonání věků.

Část I

Kapitola 1

Rin cítila, jak jí tepe v zápěstí.

Ráno před útokem ze zálohy mívala vždycky dojem, že je něco ve vzduchu, jako by jí i všemi vojáky kolem ní prochvíval nějaký elektrický náboj, jiskřící pozůstatek bouřky. Když bojovala za republiku, nikdy takovou energii necítila. Vojáci Jin Vaisry byli zpočátku dokonalí profesionálové, zakabonění, neústupní, odhodlaní splnit úkol a vypadnout. Ke konci už byli zaražení. Zoufalí.

Ale vojáci jižní koalice zuřili a síla zuřivosti je sama o sobě protáhla ubíjejícími týdny základního výcviku a zakrátko z nich udělala schopné zabijáky, přestože mnozí z nich ještě docela nedávno ani nevěděli, jaké to je, držet v ruce meč.

Pomáhalo tomu, že si ten boj brali osobně. Chudla sice nebyla jejich město, ale ležela v jejich provincii a za mukenské okupace trpěli v provincii Opice všichni stejně. Vysídlování, drancování, znásilňování, vraždění, hromadné popravy. Po celé zemi se odehrál tisíc masakrů stejného rozsahu jako v Golyn Nís a všem to bylo jedno, protože jih byl vždycky republice i říši ukradený.

Ale tu a tam na jihu přežili muži a ženy, kteří chtěli pomstít své mrtvé a z těch se teď skládalo Rinino vojsko.

Minuty se vlekly a se shromážděnými jednotkami to dychtivostí šilo jako s loveckými psy čekajícími na vypuštění. A Rin

vnímala, jak ji v zápěstí brní jako v hromosvodu, jak jí loktem každou vteřinu projíždí milion bolestivých záchvěvů.

„Přestaň si to škrábat," napomenul ji Kitáj. „Takhle si to zhoršuješ."

„Bolí to," odpověděla.

„Protože si to škrábeš. Nech to na pokoji a zahojí se to rychleji."

Rin si přejela prsty po rozpraskané, hrbolaté pokožce pravé ruky v místech, kde zápěstní kosti měly přecházet do předloktí. Zaťala zuby, aby přemohla nutkání zarýt nehty do masa, už dávno rozdrásaného do živého.

Ruku si dala amputovat tentýž večer, kdy zakotvili v Anchilúnu. To už z končetiny byla po dvou týdnech na moři hnijící masa sněti. Navzdory veškeré snaze lékařky Černých lilií o vysterilizování rány zůstalo v pokožce tolik otevřených ranek, že infekce se jen zázrakem nerozšířila dál do paže. Byl to krátký zákrok. Moagin osobní lékař ruku uřízl, okrájel hnijící tkáň a zašil pokožku přes obnaženou kost do úhledného laloku.

Rána jako taková se zahojila docela čistě. Ale jen co Rin přestala užívat opiovou tinkturu, ze zápěstí se stala pochodeň planoucí nesnesitelnou bolestí. V prstech, které už neměla, cítila několikrát za hodinu fantomové bolesti. Ty byly občas tak hrozné, že Rin bušila rukou do zdi, aby to bodání přehlušila silnější bolestí, jenže pak si vždycky vzpomněla, že už žádnou ruku nemá. To bodání bylo smyšlené. A nemůže přece otupit bolest, která existuje výhradně v její mysli.

„Rozškrábeš si to do krve," řekl Kitáj.

Bezděčně se v tom začala zase nípat. Sevřela si pahýl prsty a pevně ho stiskla ve snaze zaplašit svrbění čistě otupujícím tlakem. „Už z toho šílím. Nejde jenom o to svědění, ale o ty prsty. Jako bych je pořád cítila a bodalo mě do nich tisíc jehel, ale nemůžu s tím nic dělat."

„To si asi umím představit," poznamenal Kitáj. „Taky to občas cítím. Takový záchvěvy zničehonic. Což je zvláštní, když se

nad tím zamyslíš — já přece prsty mám, ale ta bolest přichází od tebe."

Před operací se báli, že odříznutím její shnilé pravičky by mohli připravit o ruku i Kitáje. Neznali ještě meze svého usoukotvení. Věděli, že smrt jednoho znamená smrt obou. Každý vnímal bolest toho druhého a zranění utrpěná jedním se u druhého projevovala jako bledé, matně viditelné jizvy. Ale nevěděli, co to znamená pro amputace.

Než ale připluli do Anchilúnu, infikovaná místa se jí tak zanítila, že je to oba nesnesitelně bolelo a Kitáj procedil zaťatými zuby, že jestli si Rin tu ruku neuřízne, uhryzne jí ji sám.

Jeho ruka zůstala k jejich velké úlevě neporušená. V místech řezu se mu kolem zápěstí objevila vystouplá bílá linka, ale prsty měl pořád funkční, byť trochu ztuhlé. Rin občas viděla, že mu dělá potíže udržet psací štětec a oblékání mu teď ráno trvalo mnohem déle. Ruka mu ale zůstala, a přestože v tom Rin nacházela útěchu, chtě nechtě na něj pořád žárlila.

„Vidíš to?" Zamávala na něj zápěstím. „Tu přízračnou ručičku?"

„Měla by sis na to namontovat hák."

„Nebudu si na to montovat žádnej zasranej hák."

„Tak teda čepel. Pak bys možná začala cvičit."

Podrážděně se na něj podívala. „Však já se k tomu dostanu."

„Nedostaneš," opáčil. „Jestli to takhle povedeš dál, tak až konečně zvedneš meč, bude to naposled."

„Vždyť nebudu muset…"

„Víš, že bys mohla. Mysli, Rin. Co bude, až…"

„Teď ne," utrhla se na něj. „Teď o tom nechci mluvit."

Nesnášela trénink s mečem. Štvalo ji, že musí levičkou zápolit s úkony, které kdysi pravičkou dělala mimoděk. Připadala si kvůli tomu bezmocně, hloupě a neschopně, a přitom se tak dlouho snažila přesvědčit samu sebe, že už není bezmocná. Když týden po zákroku poprvé sevřela meč, levička se jí roztřásla tak vysilující

slabostí, že hned zase znechuceně odhodila zbraň na zem. Znovu už by ten pocit nesnesla.

„Chápu, v čem je problém," řekl Kitáj. „Jsi nervózní."

„To já nejsem nikdy."

„Ale hovno. Jsi bez sebe strachy. Proto nejsi ve svý kůži. Máš nahnáno."

A mám k tomu sakra dobrej důvod, pomyslela si Rin.

Bolavé zápěstí nebylo problémem, jen příznakem. Pořád čekala, až se něco zvrtne, cokoli. Třeba že by se prozradila jejich poloha. Mukeňané je možná očekávají.

Nebo by prostě mohli prohrát.

Takhle dobré obraně ještě nečelila. Mukeňané v Chudle vědí, že její oddíly se blíží, a už několik dní jsou ve střehu. Také vědí, že se mají obávat nočních útoků, ačkoli většina vojsk podnikajících útok ze zálohy by se neodvážila rozjet tak složitou akci bez dostatečného osvětlení. Nebude to žádný bezstarostný, drtivý nájezd.

Jenže Rin dnes nesmí selhat.

U Chudly se ukáže. Od chvíle, kdy unikli z Arlungu, mámila ze správce Opice velitelskou funkci a znovu a znovu se dozvídala, že nemůže vést do bitvy celé kolony, dokud nezíská potřebné zkušenosti. Dnes ji konečně pověřil velením.

Osvobození Chudly bylo jejím a jen jejím úkolem. Dosud bojovala v podobě jednočlenného útvaru, ohnivého kolosu, který jižní koalice vrhala do boje jako střelu se širokým záběrem. Teď vedla několikasetčlennou brigádu.

Tihle vojáci bojují pod jejím velením. To ji děsilo. Co když pod jejím velením zemřou?

„Máme to v malíčku. Stráže se mění každou půlhodinu," řekl Kitáj. Už to spolu prošli tucetkrát, ale opakoval to, aby ji uklidnil. „Poznáš to, až se změní hlasy. Do setmění pronikneš co nejblíž a pak udeříš během střídání stráží. Znáš signály?"

Zhluboka se nadechla. „Jo."

„Tak si nemusíš dělat starosti."

Kéž by jí jich mohl zbavit pouhým slovem.

Minuty se ploužily jako hlemýždi. Rin sledovala, jak se slunce sklání k horám a neochotně zachází, jako by je nějaké stvoření v údolí pod nimi táhlo k zemi.

Poté co Rin vyvolala na Spýru Fénixe a ukončila třetí makovou válku, nenásledovala žádná oficiální kapitulace Mukenského svazu. Z císaře Rjohaje a jeho potomstva se vmžiku staly uhelné sochy zavalené horami popela. Z mukenské císařské rodiny nepřežil nikdo, kdo by mohl jednat o míru.

A tak nebylo uzavřeno žádné příměří, žádná mírová smlouva. Žádní mukenští generálové nepředložili plány rozmístění svých jednotek a neodevzdali své zbraně nikarskému vedení. Místo toho se ze všech zbylých svazových vojáků na pevnině staly nepředvídatelné hrozby — skvěle vyškolení potulní vojáci bez cíle a státní příslušnosti. Jin Vaisra, bývalý správce Draka a nově zvolený prezident Nikarské republiky, s nimi mohl už před měsíci zatočit jednou provždy, ale ponechal jim volnou ruku, aby dlouhodobě oslabovali jeho spojence a on si mezitím mohl upevnit nadvládu nad hroutící se nikarskou říší. Teď se tyto roztroušené čety semkly do několika velkých nezávislých band terorizujících jih země. Nikařané a Mukeňané byli prakticky pořád ve válečném stavu. Mukeňané si během několika měsíců v podstatě podrobili jih i bez podpory poskytované srpkovitým ostrovem. A Rin to dopustila, protože byla posedlá Vaisrovým povstáním, zatímco skutečná válka se odehrávala doma.

Už jednou jižany zklamala. Podruhé to neudělá.

„Kazuo říká, že ty lodě pořád připlouvaj," pronesl nějaký hlas mukensky. Byl chlapecký, tenký a pisklavý.

„Kazuo je vypatlanej kretén," odpověděl jeho společník.

Rin s Kitájem se krčili schovaní ve vysoké trávě. Připlížili se tak blízko k mukenskému ležení, že slyšeli jalové klábosení hlídek, jejichž tlumené hlasy se v nočním bezvětří nesly daleko. Rin však už mukenštinu pozapomněla, protože ji víc než rok nepoužívala, a teď musela natahovat uši, aby rozuměla, co říkají.

„Ten jazyk je jako hmyzí švitoření," stěžoval si jednou Ne-ča, když byli ještě hloupá děcka namačkaná do učebny na Sinegardu a nedocházelo jim, že válka, pro kterou trénují, není hypotetická.

Rin si vzpomněla, že Ne-ča výuku mukenštiny nesnášel. Nedokázal tomu jazyku porozumět, když se pronášel standardním překotným tempem, a tak ho na každé hodině zesměšňoval a rozesmával spolužáky hatmatilkou, která zněla skoro jako opravdové věty.

„*Cvaky cvaky cvak*," říkával a pomlaskával přitom. „Jako broučci."

Jako cvrčci, pomyslela si Rin. Na venkově už se tak Mukeňanům začalo říkat. Netušila, jestli je to nová nadávka, nebo stará urážka, vzniklá dříve, než se narodila. To druhé by ji nepřekvapovalo. Dějiny se vyvíjejí v kruzích, to už dneska moc dobře věděla.

„Kazuo říkal, že lodě začaly připlouvat do přístavů v provincii Tygra," ozval se první hlas, který slyšela, ten chlapecký. „Zajížděj do doků v přítmí a odvážej nás po hrstkách…"

Druhý hlídkující vyprskl. „To jsou kecy. Kdyby to dělaly, už bychom o tom věděli."

Rozhostila se krátká odmlka. V trávě se někdo pohnul. Rin pochopila, že oba hlídkující leží na zemi. Nejspíš pozorují hvězdy. To od nich byla hloupost, nehorázná nezodpovědnost. Když oni ale působili tak mladě, spíš jako děti než vojáci. Že by si prostě jen neuvědomovali důsledky?

„Měsíc tady vypadá jinak," řekl první hlas posmutněle.

Tuhle frázi Rin znala. Naučila se ji na Sinegardu, bylo to staré mukenské úsloví, nějaký aforismus odvozený z báje o převozníkovi, který se zamiloval do ženy žijící na vzdálené hvězdě a postavil mezi oběma světy most, aby se mohli konečně obejmout.

Měsíc tady vypadá jinak. Chtěl tím říct, že by nejradši jel domů.

Mukeňané pořád mluvili o návratu domů. Slyšela to vždycky, když je odposlouchávala. Mluvili o domovu, jako by pořád ještě existoval, jako by srpkovitý ostrov byl nějaký nádherný ráj, kam se mohou snadno vrátit, kdyby pro ně připlula loď. Mluvili o svých matkách, otcích, sestrách a bratrech, kteří na ně čekají na břehu, protože se nějak zachránili před žhavými pyroklastickými proudy.

„Radši si na tenhle měsíc zvykej," odpověděl ten druhý.

Čím víc mluvili, tím mlaději jejich hlasy zněly. Rin si představovala, jak asi vypadají; podle hlasů to budilo dojem vytáhlých postav a ochmýřených horních rtů. Nemohli být starší než ona, maximálně něco málo přes dvacet, ale spíš mladší.

Vybavilo se jí, jak se při obléhání Churdalajnu střetla s chlapcem ve svém věku. Teď už jí to připadalo jako hotová věčnost. Vybavil se jí jeho obličej jako měsíček a hebké ruce. Vybavilo se jí, jak vypoulil oči, když mu zapíchla čepel do břicha.

Určitě měl hrozný strach. Možná se bál tak moc jako ona.

Ucítila, jak Kitáj vedle ní strnul.

„Oni tady taky nechtěj bejt." To jí řekl před několika týdny. Vyslýchal nějaké mukenské zajatce a díky tomu teď pro ně měl větší pochopení, než by se jí líbilo. „Jsou to ještě děti. Čtvrtina jich je mladších než my a vůbec o tuhle válku nestáli. Většinu jich odvedli z domova a nahnali na brutální cvičák, aby jejich rodiny neskončily ve vězení nebo neumřely hladem. Nechce se jim zabíjet, chtěj se prostě vrátit domů."

Jenže jejich domov už neexistoval. Tihle kluci nemají kam utéct. Pokud brána ke smíření vůbec někdy byla otevřená, pokud tu vůbec někdy existovala možnost návratu nepřátelských vojáků do vlasti a pozvolného nastolování míru, Rin ji už dávno zabouchla.

V podvědomí se jí rozevřela široká propast viny, její nerozlučná přítelkyně.

Vytěsnila ji.

Uměla skvěle potlačovat vzpomínky; jen díky tomu se ještě nezbláznila.

Děti můžou vraždit, opakovala si v duchu. *Malí kluci se dokážou chovat jako zrůdy.*

Válečné linie se už úplně rozmlžily. Každý mukenský voják, který si kdy oblékl uniformu, nese svůj díl viny a Rin nemá trpělivost na rozlišování mezi viníky a nevinnými. Spýrská spravedlnost je absolutní. Její odveta bude nezvratná. Nemá čas zaobírat se tím, co by bývalo mohlo být, musí přece osvobozovat vlast.

Začalo jí zase tepat v zápěstí. Pomalu vydechla, zavřela oči a v duchu si znovu a znovu opakovala plán útoku ve snaze zbavit se trémy.

Přejela si prsty po jizvách na břiše. Spočinula jimi v místě, kde se do ní jako cejch vypálil otisk Altanovy ruky. Představila si ty mladé kluky na hlídce a v duchu si je proměnila v terče.

Předtím jsem vás zabila miliony, pomyslela si. *Tohle už je rutina. Tohle nic není.*

Ze slunce už byla karmínová tečička, z níž se nad horami dal stěží zahlédnout vršek. Kluci odešli z pozorovacího stanoviště. Pole bylo v ten okamžik prázdné.

„Přišla naše chvíle," zamumlal Kitáj.

Rin vstala. Podívali se na sebe a vzali se za ruce.

„Za úsvitu," řekla.

„Za úsvitu," přitakal. Položil jí ruce na ramena a políbil ji na čelo.

Takhle se obvykle loučili, takhle vyjadřovali všechno, co neříkali nahlas. *Bojuj dobře. Ochraňuj nás. Miluju tě.*

Každé loučení muselo být pro Kitáje mnohem těžší, jelikož sázel svůj život na její vždycky, když se vydávala na bojiště.

Rin by se radši obešla bez téhle zranitelnosti. Kdyby se mohla zbavit té části duše, která ohrožovala Kitáje a kterou ohrožoval Kitáj, udělala by to.

Jenže fakt, že v sázce byl jeho život, dodával jejímu boji na úpornosti. Díky němu byla vnímavější, ostražitější, méně riskovala a častěji zasazovala tvrdé rychlé údery, pokud to šlo. Už nebojovala pod vlivem ryzího vzteku. Bojovala proto, aby ho ochránila — a tím, jak zjistila, se všechno změnilo.

Kitáj jí naposledy pokynul a zmizel za zástupem vojáků.

„Vždycky zůstává v týle?" zeptala se důstojnice Šen.

Rin ji měla ráda. Šen Saj-nang pocházela z provincie Opice a bojovala v posledních dvou makových válkách. Byla úsečná, akční a pragmatická. Opovrhovala frakční politikou, čímž se možná vysvětlovalo, proč se jako jedna z mála důstojníků nabídla, že půjde do první bitvy, jíž bude Rin velet. Rin za to byla vděčná.

Jenže Šen byla až moc všímavá. Pořád kladla příliš mnoho otázek.

„Kitáj nebojuje," odpověděla.

„Proč ne?" zeptala se Šen. „Je to přece absolvent Sinegardu?"

Protože Kitáj je tím jediným, co ji poutá k nebesům. Protože Kitáj musí být někde v klidu a bezpečí, aby jeho mysl mohla fungovat jako spojnice mezi ní a Fénixem. Protože vždycky když je Kitáj nechráněný a zranitelný, zvyšuje se tím i pravděpodobnost, že Rin zemře.

To bylo její hlavní tajemství. Kdyby správce Opice věděl, že Kitáj je jejím soukotvencem, věděl by také o jediném způsobu, jak ji lze zabít. A Rin nedůvěřovala jemu ani jižní koalici natolik, aby jim tu možnost poskytla.

„Je to absolvent Sinegardu v oboru strategie," řekla. „Ne pěšák."

Šen se netvářila moc přesvědčeně. „Nosí meč jako pěšák."

„Jo, a jeho mozek je cennější než jeho meč," odpověděla Rin stroze, aby předešla další diskusi. Kývla k Chudle. „Je to tady."

Po těch slovech se jí do žil vlil adrenalin. Rozbušilo se jí srdce a v uších jí začalo hučet, její soukromé odpočítávání před masakrem. Po obvodu vesnice se na ni upínalo osm párů očí, osm oddílových velitelů čekajících na svých stanovištích, až uvidí plamen.

Konečně se objevila linie mukenských vojáků postupujících polem. To je ono — střídání hlídek.

Rin zvedla levičku a dala znamení, tenký sloup ohně, který jí vyšlehl tři metry nad hlavu a hned zase zhasl.

Pole se dala do pohybu. Ze severní a východní fronty se valili vojáci. Vyřinuli se z úkrytů na březích řeky, ve stržích a v lesích jako mravenci z mraveniště. Rin spokojeně přihlížela. No a co, že má méně početné kolony než obrana? Mukeňané nebudou vědět, kam dřív skočit.

Uslyšela sled signálních hvizdů, jasný důkaz toho, že všechny oddíly úspěšně zaujaly svá místa. Vojáci důstojnice Šen si vzali východ. Vojáci důstojníka Lina sever.

Jižní část si vzala na starost Rin osobně.

Mukeňané byli nepřipravení. Většina jich spala nebo uléhala ke spánku. Klopýtali ven ze stanů a kasáren a protírali si oči. Bylo skoro až k smíchu, jak se jim ve tvářích usazoval tentýž zděšený výraz, když zjistili, proč se v noci udělalo najednou takové teplo.

Rin zvedla ruce. Ze zad jí vyrašila planoucí třímetrová křídla.

Kitáj jí jednou vyčetl, že se moc předvádí, že chce být zajímavá a její výkonnost tím trpí.

Co na tom záleží? Když všichni vědí, co je zač, nemá cenu snažit se o nenápadnost. A Rin chtěla, aby se jim tenhle obraz vypálil do očních víček, aby to bylo to poslední, co uvidí, než umřou — Spýřanka a její bůh.

Vojáci se před ní rozutíkávali jako vyplašené slepice. Jeden nebo dva byli natolik při smyslech, že po ní mrštili meč. Jednali v panice a měli mizernou mušku. Rin postupovala vpřed, ruku s roztaženými prsty držela před sebou a všechno v dohledu pohlcoval oheň.

Pak uslyšela křik a uchvátila ji extáze.

Pocit, který se jí zmocňoval při pálení, si hodně dlouho oškliviла, hnusila si svůj oheň a svého boha. Teď už ne. Dokázala si

přiznat, že se jí to líbí. Líbilo se jí popouštět uzdu svým nejnižším pudům. Vyžívala se v tom.

Když se chtěla vyburcovat ke vzteku, nemusela se ani nijak zvlášť namáhat. Stačilo si vzpomenout na mrtvoly v Golyn Nís. Na mrtvoly ve výzkumné laboratoři. Na Altana hořícího na molu, ubohý konec ubohého života, který mu dopřáli.

Nenávist byla legrační. Rozleptávala ji zevnitř jako jed. Napínala jí všechny svaly v těle, přiváděla jí krev do takového varu, až si myslela, že se jí rozskočí hlava, a přitom poháněla veškeré její konání. Nenávist byla dalším druhem ohně a hřála, když nebylo k dispozici nic jiného.

Rin kdysi zacházela s ohněm jako s tupým předmětem, nechávala se ovládat Fénixovou vůlí, jako by ona sama byla zbraní, a ne naopak. Kdysi se uměla chovat jen jako vstupní brána k přívalu božského ohně. Takové nespoutané výbuchy se ale hodily jen při páchání genocid. Osvobozovací tažení vyžadovalo přesnost.

Celé týdny s Kitájem nacvičovala přivolávání ohně do nejmenších podrobností. Naučila se ho tvarovat jako meč. Ohánět se úponky plamene jako bičem. Naučila se z něj utvářet pohyblivé, roztančené tvory — lvy, tygry a fénixy.

Osvojila si spoustu způsobů, jak zabíjet ohněm. Nejradši se soustřeďovala na oči. Spálit končetiny na prach trvá moc dlouho. Lidské tělo dokáže snášet popáleniny překvapivě dlouho a ona chtěla mít každý boj co nejrychleji za sebou. Ve skutečnosti skýtá skvělý terč celá tvář — vlasy samy od sebe neuhasnou a lehká poranění na hlavě vyvádějí bojující z míry víc než jiná drobná zranění. Pokud však mířila na oči, mohla svého protivníka ve chvilce oslepit tím, že mu sežehne sítnici, slepí žárem oční víčka nebo popálí okolní pokožku tak, že na ní naskáčou puchýře.

Napravo od sebe zahlédla náznak pohybu. Někdo se snažil na ni zaútočit.

Fénix se skřehotavě zasmál. *Taková opovážlivost.*

Půl vteřiny předtím, než k ní doběhl, k němu obrátila zvednutou dlaň.

Oči mu jedno po druhém vytekly. Tváře mu potřísnila vazká tekutina. Nadechl se k výkřiku a Rin mu do úst vlila oheň.

Bylo to zrůdné, jen pokud vnímala své protivníky jako lidi. Ona však žádné lidi neviděla, protože Sinegard a Altan ji naučili rozškatulkovávat a zaujímat odstup. *Nauč se dívat tak, abys neviděla člověka, ale tělo. Žádná duše v něm není. Tělo je prostě jen shluk různých terčů a všechny hoří tak jasným plamenem.*

„Víš, odkud se vzali Mukeňané?" zeptal se jí jednou Altan. „Víš, co je to za rasu?"

Plavili se po Mu-žuej k Churdalajnu. Zrovna začala třetí maková válka. Rin byla čerstvá absolventka Sinegardu, naivní a hloupá, žákyně nezvládající skutečnost, že z ní teď je vojačka. Altan se právě stal jejím velitelem a ona hltala každé jeho slovo. Byla jím tak uchvácená, že skoro ani nedokázala dát dohromady souvislou větu.

Uvědomila si, že čeká na její odpověď, a tak plácla to první, co jí přišlo na mysl. „Jsou to… no… Naši příbuzní?"

„Víš, jak jsou s námi příbuzní?"

Mohla zopakovat libovolnou odpověď z učebnice. Migrace v důsledku sucha nebo záplav. Vyhoštěná šlechta. Klanové války z dob Rudého císaře. Nikdo si tím nebyl úplně jistý. Učili ji mnoho teorií a všechny byly stejně hodnověrné. Vytušila však, že Altan vlastně nestojí o odpověď, a tak místo toho zavrtěla hlavou.

Odhadla ho správně. Chtěl jí vyprávět.

„Kdysi dávno měl Rudý císař domácího mazlíčka," začal. „Byla to ohavná stvůra, nějaký hodně inteligentní lidoop, na kterého narazil v horách. Hnusná, zákeřná potvora. Znáš jeho příběh?"

„Ne," zašeptala. „Pověz mi ho."

„Rudý císař ho ve svém paláci držel v kleci. Občas ho předváděl hostům. Bavilo je sledovat ho při zabíjení. Posílali mu do klece prasata nebo kohouty a dívali se, jak je trhá na kusy. Asi to pro ně byla úžasná legrace. Až jednoho dne ten netvor unikl z klece, holýma rukama zabil jednoho ministra, unesl císařovu dceru a utekl zpátky do hor."

„Já nevěděla, že Rudej císař měl dceru," řekla Rin přihlouple. Tenhle detail ji na tom z nějakého důvodu zaujal nejvíc. Dějiny si pamatovaly jen prince, syny Rudého císaře.

„To neví nikdo. Po tom, co se stalo, ji dal vymazat ze záznamů. Otěhotněla s netvorem, ale dokud byla jeho zajatkyní, nenabízel se jí jediný způsob, jak vypudit plod z lůna, a tak přivedla na svět několik pololidí a vychovala je v horách. Rudý císař po letech vyslal své vojevůdce, aby je vyštvali z říše, a oni uprchli na srpkovitý ostrov."

Rin tuhle verzi příběhu ještě neslyšela, ale dávalo to smysl. Nikařané skutečně s oblibou přirovnávali Mukeňany k opicím. Mluvili o nich jako o pololidech, zakrslých a nevyspělých, přestože když konečně uviděla na vlastní oči svazového vojáka, připadal jí k nerozeznání od nikarského vesničana.

Altan se potom odmlčel a zadíval se na ni. Čekal, jak zareaguje.

Napadala ji ale jen jedna otázka a tu nechtěla položit, protože věděla, že Altan ji nebude umět zodpovědět.

Jestli jsou to zvířata, tak jak nás mohli zabíjet?

Kdo rozhoduje o tom, koho lze považovat za člověka, a koho ne? Nikařané řadili ke zvířatům i Spýřany a stovky let si je drželi jako otroky určené pro boj. Nepřátelé nejsou lidé, no dobře. Ale jestli jsou zvířata, tak musejí být podřadní. Jenže pokud jsou Mukeňané podřadní, jak mohli zvítězit? Znamená to snad, že v tomto světě musíš být zvířetem, když chceš přežít?

Možná že zvířetem není ve skutečnosti nikdo. Možná že je to jen způsob, jakým se umožňuje vraždění. Připravíš někoho o jeho

lidství a pak ho zabiješ. Na Sinegardu je mistr stratég Irdža jednou učil, že v zápalu bitvy by neměli považovat své protivníky za celek, ale za věci, abstraktní a nesourodé díly, protože pak se jim bude snáz vrážet ostří do bušícího srdce. Možná však, že když člověk vidí v někom zvíře, a ne věc, může se nejen dopustit vraždy bez mrknutí oka, ale ještě si to dokáže do jisté míry užívat. Pak z toho dokonce má dobrý pocit, podobně jako když rozkopneš mraveniště.

„Opice znásilňovaly lidi. Plodily křížence. Zvířecké zrůdy. Přitroublé divochy." Altan pronesl poslední slova s trpkým požitkem, možná proto, pomyslela si Rin, že to byla tatáž slova, jimiž tolik jiných označovalo jeho. „Takhle přišli na svět Mukeňané."

Rin si ve chvilce prosekala cestu ležením. Mukeňané nekladli skoro žádný odpor. Vojáci, jimž čelila v Sinegardu a Churdalajnu, byli dobře vycvičení a po zuby ozbrojení, zástupy ježící se blyštivými meči a disponující neomezeným přísunem chemických zbraní, které vrhali do civilních sídel, kdykoli se jim zlíbilo. Jenže tihle vojáci místo boje utíkali a umírali s lehkostí, nad níž žasla.

Bylo to až moc jednoduché, tak jednoduché, že zpomalila. Chtěla si tu mocenskou převahu vychutnat. *Kdysi jsem byla vaše křičící oběť, žadonila jsem o milost. A teď se přede mnou choulíte.*

Neměla to dělat.

Protože jakmile zpomalila, všimla si, jak jsou nepřipravení. Jak se ani trochu nepodobají vojákům. Jak mladě vypadají.

Chlapec stojící před ní držel meč, ale nepoužíval ho. Ani se nesnažil bojovat, jen potácivě couval se zdviženýma rukama a prosil o slitování.

„Ne, prosím," opakoval.

Možná to byl ten, co měl předtím hlídku. Mluvil tímtéž pisklavým, roztřeseným hlasem. „Prosím!"

Zarazila se jen proto, že si uvědomila, že mluví nikarsky.

Zadívala se na něj. Je snad Nikařan? Válečný zajatec? Nemá na sobě mukenskou uniformu, třeba je to nevinný…

„Prosím," řekl znovu. „Ne…"

Ten přízvuk zpečetil jeho osud. Mluvil až moc přerývaně. Přece jen to nebyl Nikařan, pouze nějaký mazaný mukenský voják, co si myslel, že ji obalamutí, aby ho ušetřila.

„Shoř," pronesla.

Chlapec se odpotácel. Viděla, jak otvírá ústa, jak mu tvář tuhne v úpěnlivém výkřiku, zatímco černá a tvrdne, ale nedokázala se přimět k tomu, aby jí na tom záleželo.

Umlčet své srdce pro ni bylo nakonec vždycky tak snadné. Nebylo důležité, že vypadali jako kluci. Že se vůbec, ale vůbec nepodobali nestvůrám, které kdysi znávala. V této válce o rasovou jednotnost nebylo nic z toho důležité. Pokud to byli Mukeňané, vyplývalo z toho, že jsou to cvrčci, a to znamenalo, že když je rozdupne, vesmír si jejich ztráty skoro ani nevšimne.

Altan ji kdysi přinutil, aby se dívala, jak upaluje zaživa veverku.

Chytil ji ke snídani do jednoduché síťové pasti. Když ji snesl ze stromu na zem, pořád ještě žila a svíjela se v jeho sevření. Ale místo aby jí zakroutil krkem, rozhodl se to udělat tak, aby si z toho Rin odnesla ponaučení.

„Víš, jak přesně oheň zabije člověka?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou. Uchváceně sledovala, jak si do dlaní přivolává oheň.

Altan uměl oheň pozoruhodně dobře tvarovat. Byl loutkář nenuceně splétající z plamenů přepůvabné obrysy, tu letícího ptáka, tam svinutého draka, tam zase lidskou postavu zmítající se v kleci z jeho prstů, dokud nezaťal ruce v pěst.

Dívala se jako uhranutá, jak se jeho prsty míhají vzduchem. Jeho otázka ji zaskočila a odpověď tím pádem zněla neobratně a hloupě. „Tím horkem? Totiž, é…“

Zkřivil rty. „Oheň je tak neefektivní způsob zabíjení. Vědělas, že okamžik smrti je ve skutečnosti docela bezbolestný? Oheň spolyká veškerý dýchatelný vzduch kolem oběti a ta se udusí.“

Zamrkala. „A to ty nechceš?“

„Proč chtít něco takového? Jestli chceš rychlou smrt, použij meč. Nebo šíp.“ Kolem prstů si ovinul jedno ohnivé vlákénko. „Spýřany vrháš do bitvy, jen když chceš terorizovat. Chceme, aby naše oběti nejdřív trpěly. Chceme, aby hořely, a to pomalu.“

Zvedl svázanou veverku a sevřel ji v pase. Veverka nemohla křičet, ale Rin si ten zvuk představovala, slabounké třaslavé nádechy v rytmu cukajících se končetin.

„Sleduj pokožku,“ nařídil jí Altan.

Jakmile srst ohořela, Rin zahlédla, jak pod ní růžová bublá, škvaří se a černá. „Nejdřív se uvaří. Pak se začne odlupovat. Sleduj tu barvu. Jakmile zčerná a ta černá se začne šířit, už je nic nezachrání.“

Napřáhl k ní veverku. „Máš hlad?“

Zadívala se na její černá očka, vypoulená a skelná, a zvedl se jí žaludek. A nevěděla, co bylo horší, jestli to, jak zvířátko v posledním tažení poškubávalo nožkama, nebo skutečnost, že pečené maso tak hrozně hezky vonělo.

Než se vypořádala s jižní čtvrtinou bojiště, zbytek jejích vojáků zatlačil poslední mukenské vytrvalce do rohu ve východní části Chudly. Rozestoupili se před ní, aby mohla projít.

„Dala jste si načas,“ přivítala ji důstojnice Šen.

„Zdržela jsem se,“ odpověděla Rin. „Nějak mě to chytlo.“

„Jižní část —“

„Hotová.“ Rin si zamnula ruce a z prstů jí přitom opadala připálená zčernalá krev. „Proč neútočíme?“

„Drží ve svatyni zajatce.“

To bylo chytré. Rin přejela budovu pohledem. Byla to po dlouhé době zase jedna hezčí venkovská svatyně, postavená ne ze dřeva, ale z kamene. Nebude snadno hořet a mukenskému dělostřelectvu se zevnitř nabízí dobrý výhled z horních pater.

„Zaženou nás kanonádou,“ dodala Šen.

Nad hlavami jim svištivě přeletěla ohnivá rachejtle a vybuchla po nárazu do stromu stojícího deset kroků od místa, kde se krčily, jako by jí chtěla dát za pravdu.

„Tak je vezměte útokem,“ odpověděla Rin.

„Obáváme se, že by mohli mít plyn.“

„Ten už by použili.“

„Třeba čekají na vás,“ poznamenala Šen.

Na tom něco bylo. „Tak to zapálíme.“

„Přes zeď se nedostaneme…“

„Vy ne.“ Rin zahýbala prsty. Na dlani jí zatančil ohnivý drak. Zamyšleně si prohlédla svatyni přimhouřenýma očima. Měla ji spolehlivě na dosah, plameny uměla vrhat až na vzdálenost padesáti metrů. Stačilo jí jen propašovat je dovnitř oknem. Oheň tam už potom najde spoustu paliva.

„Kolik rukojmí?“ zeptala se.

„Záleží na tom?“

„Mně jo.“

Šen se zamyslela a pak přikývla. „Možná pět šest. Ne víc než osm.“

„Někdo důležitej?“ Ženy a děti mohou umřít bez vážnějších následků. Místní vedení nejspíš ne.

„Co já vím, tak ne. Sou-ťiho příbuzní žijí na druhém konci města. A rodinu nemá.“

Rin naposledy zvážila své možnosti.

Pořád by mohla nařídit vojákům, ať vezmou svatyni útokem, ale za cenu obětí na životech, zejména pokud Mukeňané opravdu mají po ruce dózy s plynem. Jižní armáda si nemůže dovolit ztráty; už takhle je jich málo.

A pro ni samotnou je důležité, aby zvítězila s přehledem. Tohle je její velká zkouška. Pokud se odsud vrátí domů nejen vítězně, ale navíc s minimálními ztrátami, správce Opice jí svěří armádu. Rozhodnutí tedy bylo jasné. Přece odsud neodtáhne jen s polovinou vojska.

„Kdo další ví o těch rukojmích?" zeptala se.

„Jenom tady ti vojáci."

„A co vesničani?"

„Evakuovali jsme všechny, které jsme našli," odpověděla Šen, což byla šifra, která znamenala: *O vašem počínání se nikdo nebude šířit.*

Rin přikývla. „Odveď odsud svoje muže. Aspoň sto kroků daleko. Aby se nenadejchali kouře."

Šen zbledla. „Generálko…"

Rin zvýšila hlas. „To nebyla prosba."

Šen přikývla a rozběhla se. Pole se ve chvilce vylidnilo. Rin zůstala na dvoře sama a mnula si dlaň.

Cítíš to, Kitáji? Poznáš, co dělám?

Na váhání nebyl čas. Musí to udělat, než se Mukeňané odhodlají vyjít ven, aby zjistili, proč to ticho.

Napřáhla ruku dlaní ven. Oheň zahučel. Zacílila střed plamene na zámky na dveřích do svatyně. Uviděla, jak se kov kroutí a křiví do neprolomitelných tvarů.

Pak asi Mukeňané pochopili, co se děje, protože se uvnitř dal někdo do křiku.

Rin zesílila žár do hlasitějšího hukotu, aby to přehlušila, ale křik nějak pronikl tou hradbou zvuku ven. Bylo to vysoké bolestné pištění, možná ženy, možná dítěte. Znělo to skoro jako malé dítě.

Ale to nic neznamenalo — Rin věděla, jak ječivě dokáže křičet dospělý muž.

Zvýšila intenzitu plamene, aby hučel tak hlasitě, že přehluší i její vlastní myšlenky. Ohnivou stěnou však stále pronikal křik.

Rin pevně zavřela oči. Představila si, jak padá naznak do Fénixova tepla, do toho vzdáleného prostoru, kde nezáleží na ničem kromě vzteku. Pronikavé kvílení zakolísalo.

Shoř, říkala si v duchu, *sklapni a shoř.*